

Giới thiệu Nhóc Con Mau Gọi Ta Là Hoàng Thượng

Cô là cô gái sống ở thế giới hiện đại, lại rất yêu đời và hồn nhiên mang trong mình tâm hồn thích mơ mộng nhưng cứ nghĩ cuộc sống của cô sẽ cứ như vậy trôi qua từng ngày nhưng bỗng một ngày cô gặp được hắn.

Hắn bá đạo lại ngang ngược hành hạ cô đủ kiểu làm cuộc sống của cô thay đổi hoàn toàn, lâu dần giữa 2 người có tình cảm đặc biệt vậy hắn là ai, vì sao hắn phải bắt nàng gọi hắn là hoàng thượng chứ, hắn từ đâu, nguồn gốc thế nào, hãy đón xem truyện Nhóc Con Mau Gọi Ta Là Hoàng Thượng nhé.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con Mau Gọi Ta Là Hoàng Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: THẾ KỶ XXI

Nàng là 1 nhân viên bán hàng trong 1 công ty thực phẩm, tiền lương rất ít ỏi nên nàng lúc nào cũng làm thêm việc thâu đêm suốt sáng để có tiền trả tiền phòng, gia đình của nàng rất kì vọng vào cái trường đại học công lập rẻ tiền kia mong sao nàng được làm giám đốc, bác sĩ hay kế toán gì đó để gia đình được hưởng tí phúc ấy thế nàng chẳng xin được việc với cái bằng xếp lại trung bình và đành nhận một công việc mà nàng không hề muốn.

3h sáng

Nàng mệt mỗi bước lên cái cầu thang, than thở cho cái thân phận hẩm hiu này :

— Ngày mốt là mùng 1 rồi, haizzzzzzzzzz, trời ơi có ai thương cho tôi không vậy trời, cái thân phận bánh trôi nước thật là.....TRỜI
Ơ!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

– Không để ai ngủ hả con ranh kia, đi chỗ khác đi một người ăn xin đang thiu thiu ngủ thì bị nàng quấy rầy nên la 1 trận

“chỉ có than thở thôi mà cũng không cho, cái xã hội này thật là..”

– Ông tưởng mình ông không ngủ được à, tôi bây h chưa chowpi mắt nek, hứ. –nàng bước chân nhanh hơn lên đến nhà

Mỗi lần về đến nhà thì nàng thấy ẻ oai, nhà nó đơn sơ đến không tưởng, cái thời đại 21 rồi mà vẫn còn những cái thứ ở thập kỉ 80 ấy, nàng ở công ti nhìn toàn đồ xịn mà thấy hoa cả mắt, hôm nay bữa tối nó là.....H2O bỏ đường.

Nằm trong chăn nằng lún hăng mơ về tình yêu thật đẹp, ví như ngôn tình hay tiểu thuyết gì ấy, được nam chính giàu có yêu thương nó thật lòng, che chở cho nàng suốt cuộc đời, không bao giờ rời xa nó, cứ thế cứ thế nó chìm vào 1 giấc mơ đẹp rồi bất giác gọi tên của 1 mình tình nào đó....

6h sáng, nàng giật mình tỉnh dậy với tiếng đồng hồ báo thức

– Trề rồi trề, ui ui cái túi, ui ui cái chưa đánh răng nữa chứ, ui ui cái giỏ của mình đâu rồi. - nàng vung về lục tung cả cái nhà

6h30 nàng đã có mặt tại quán rửa chén, mới bước vào cửa đã bị bà chủ nắm thóp

– Cô đi làm hay đi chơi vậy, cô biết đã mấy giờ rồi chưa vậy hả? sao cô không leo lên đầu tôi lun đi hả, làm với ăn

– Xin lỗi do tôi ngu hơi trốn, xin lỗi tôi sẽ làm ngay! – nàng vội xoa xoa tay cầu xin bà chủ + chần của nó rồi xuống bếp

Nàng sống người mới trẻ có 15' thôi mà cả đồng chén, hic 7h30 phải bắt đầu việc rồi, phải nhanh mới được nếu không bị chửi nữa cho coi, ôi cái cuộc đời đây bi đát của nó~

Lát sau khi khách đã vắng ít đi nó mới thôi dùng tay, bà chủ gọi nàng ra trả lương

– Hôm nay cô trả 15 phút tui trừ 50 nghìn, đây là 150 nghìn của cô

— Hà, bà chủ sao không bóp cổ con lun đi, con vất vả lắm í mới kiếm được ít tiền ấy thế mà bà còn bóp con $\frac{1}{4}$ nữa, huhu, con phải làm sao.- nằng để bộ mặt dễ thương nhưng cũng vô ích thôi

Thế kỉ 21 là thế ~.....'nàng nghĩ' và tiếp tục bước trên đường

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con Mau Goi Ta Là Hoàng Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: THẾ KỈ XVII

– BIỂU ca oi, biểu ca đầu rồi.- một cô gái trẻ, người khá nhỏ nhắn toát lên vẻ cao quý nhìn là biết con nhà quyền thế, tay chân như liễu trên cành đung đưa trước gió, có mái tóc đen nhánh và óng ánh, mày liễu mắt phượng, mũi nhỏ nhắn, nụ cười có lúm đồng tiền, giữa trán có đính ngọc trông thật kiêu sa và thật đáng yêu vô cùng. Nàng là Bảo Ngọc, là cháu cưng của hoàng hậu và cũng là thái tử phi tương lai. Nàng đi khắp nơi, lục lọi quanh cung thái tử để kiếm chàng(là người trong mộng nàng từ nhỏ và cũng là phu quân tương lai của nàng)

– Thái tử phi tương lai, thái tử phi, chúng thần sẽ đi kiếm thái tử, xin từ phi đừng làm loạn nữa ạ, nếu thái tử biết sẽ giết chúng tôi mất.- một mama quý xuống cầu xin

– Cái gì người nói ta làm loạn ư? Bảo Ngọc có tính khí ngang ngược, chịu không được lời cầu xin mang tính oán trách đã chộp lấy con dao gọt trái cây trên bàn rạch 1 đường trên mặt của bà mama đó làm bà ấy hoảng hốt vội quỳ xuống xin tha tội, các nô tì ở phía sau cũng đồng loạt quỳ xuống cầu xin

– Có chuyện gì thế hả? sao ồn ào dữ gì? Nô tì các người muốn chết hết hả?.- một giọng nam vọng lại từ xa

– Này, huynh từ đâu xuất hiện vậy, mau đi đến chỗ khác chơi đi đừng làm phiền ta nữa, chuyện ở đây sẽ do muội quản không cần huynh chen chân .- nàng dõ giọng chanh chua với lục ca

– Biểu muội à, à mà không phải tập gọi là thái tử phi đi là vừa , sắp đến ngày động phòng rồi mà còn chanh chua như thế là sẽ ị thái tử từ hôn ngay khi động phòng đấy!- lục ca bắt tay sau lưng đi qua đi lại tỏ vẻ uyên bác làm Bảo Ngọc tức ói máu

– Này huynh trù ai vậy, mau xéo đi đi, đúng là ăn không ngồi rồi mà, hừ, không thề so đo với huynh nữa, ta đi tìm phi quân tốt của ta đây!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!
Nói xong Bảo Ngọc đi một mạch không thèm hành lễ

– Cái con bé không biết trời biết đất này.....chắc chắc.- lục ca lắc đầu mấy cái bỗng mặt biến sắc nắm chặt viên ngọc trong tay nhìn về hướng Bảo Ngọc

Ở một trang viên nhỏ , một chàng trai đang lìm dim ngủ trên thảm cỏ êm, người chàng toát lên vẻ vô lo vô lự , ăn nhàn hít thở khí trời , khuôn ặt chàng lạnh lẽo đến đáng sợ, người chàng to lớn rắn chắc người ngoài nhìn vào lại cảm thấy an toan 1 cách kì lạ. giấc ngủ của chàng bị đánh thức bởi người mà chàng rất ghét, ghét ghét

– Biểu ca ah~, biểu ca oi, à mà chúng ta nên tập lần đi, phu quân của thiếp sao chàng bỏ mặc thiếp quá đó, thiếp thấy thật cô đơn và lạnh lẽo trong hoàng cung đáng sợ này lắm í, huhu.- Bảo Ngọc như là 1 con người khác khi bên hấn, đáng yêu và nhõng nhẽo bên chàng nhưng bị chàng gạt sang 1 bên

Hoàng cung bị Bảo Ngọc quấy rối, làm cả hoàng cung loạn cả lên, nhưng người đơn thuần thì nghĩ thái tử phi vì quá yêu chàng nên ko muốn rời xa, người thâm hiểm hơn thì nghĩ thái tử phi cố ý để rút gọn thời gian động phòng. Sự việc đưa đến tai hoàng thượng nên hoàng thượng quyết định ngày thành thân sẽ diễn ra sớm, chính là ngày mốt

Phủ tướng quân

– KHÔNG ĐƯỢC .- một tiếng là làm cả gian phòng gật mình, ngày mốt là ngày âm u lắm con ạ, mặt trời bị ăn mất một lúc, đó là điềm xấu, không nên, cha phải bẩm báo với hoàng thượng mới được.- tướng quân tức giận

– Cha, cha không được làm như vậy , con không muốn, huhu.- Bảo Ngọc ngang ngược phản đối , nàng đã dùng mọi cách để có được ngày hôm nay để nàng được bên chàng sớm và để có hệ thực hiện ước mơ của mình sớm hơn một chút là được làm hoàng hậu, dưới 1 người trên vạn người, tuyệt đối nàng sẽ không bỏ qua cơ hội vàng ngọc này , nếu không mỡ béo bị mèo hoang xẻo lấy thì nguy.

– Cha, nếu cha không chịu thì cha hãy xem như con không có trên đời nữa .- Bảo Ngọc vội chộp lấy thanh kiếm trên người cha cô kể cổ mình, lần này cô quyết cho bằng đượcj.

– Bà cố của tui oi, được ta đồng ý, nhưng ta nói trước nếu sau này có chuyện còn đừng trách ta không nhắc trước!- phụ thân cô chán nản, đành chịu con gái cưng

– Phụ thân là tuyệt nhất , hihi.- Bảo Ngọc cười khúc khích rồi ôm lấy phụ thân, phụ thân nâng ôm nàng bỗng rơi vài giọt nước mắt đau thương

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con Mau Gọi Ta Là Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: THẾ KỈ XVII (tt)

Tại phủ tướng quân, mọi người đang bận rộn để chuẩn bị cho hôn sự

– Mọi người mau mau lên nào, sắp tới giờ lành rồi đó, chuẩn bị nhanh lên nào, các người chưa ăn cơm à?- một quân gia quát cho mấy tên a hoàn làm nhanh chân

Trong phòng Bảo Ngọc

– Chà, Bảo Ngọc ti đẹp quá đi!- một nha hoàn thân cận của nàng chọt reo lên sau khi trang điểm cho nàng xong

– Hihi, người cũng biết thưởng thức nhan sắc đó.- Bảo Ngọc cười khê, khen nha hoàn của mình, mắt nàng nhìn trong gương ánh mắt trông như có mùa xuân, thật âm áp nhưng cũng thỉnh thoảng lóe lên 1 tia lửa đỏ

“nàng đã vất vả để được trái tim hoàng hậu, được sủng ái, nàng từ bỏ đi cuộc sống đơn thuần của nàng để đổi lấy ngôi vị hoàng hậu nhưng sau khi gặp được chàng từ lần gặp mặt đầu tiên nàng giống như bị một thứ gì đó mê hoặc và nàng bắt đầu yêu chàng , 1 tình đơn phương mà nàng từ đầu cho là sẽ không bao giờ có trong cuộc đời nàng, nhưng chàng không hề rung động, nàng biết, nàng là người rõ nhưng khi vào hoàng cung tàn khốc nàng phải mặt dày 1 chút, mưu mô 1 chút, thế ấy, nàng đi theo trái tim mình, 1 trái tim mù quáng trong tình yêu”

Hoàng cung, tại cung thái tử

Mọi thứ như rối lên khi được tin thái tử biến mất trong nàng thành thân của mình, ai nấy cũng ráo riết tìm kiếm khắp hoàng cung vì lo cho cái đầu của mình

– Các người mau tìm nhanh lên, nếu để hoàng thượng biết thì liệu cái đầu nhà người ấy.- công công mắng miếc các thái giám, người thờ hồn hèn vì chạy ra chạy vào, bỗng nhiên ông mờ to mắt

– Hoàng thượng giá đáo

Tất cả nô tì công công quỳ xuống: ‘ hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế

– Miễn lễ, thái tử đã chuẩn bị xong chưa, ta bỗng thấy hơi lo nên tới đây xem thử!- hoàng thượng vội hỏi mấy tên nô tì , bộ dạng có vẻ lo lắng

– Hoàng thượng anh minh, thái tử.....thái tử.- công công vội vàng quỳ thấp xuống, khóc lóc, ngập ngừng nói

– Thái tử bị làm sao?

– Thái tử mất tích rồi ạ, xin hoàng thượng khai ân, xin hoàng thượng tha cho thần tội chết! Tên công công vội quỳ xuống trước hoàng thượng, khóc lóc âm lên

Bỗng có tiếng vọng lại” giờ lành đã đến”

– Cái tên tiểu tử này, a.....a....a.- hoàng thượng tức giận lên bỗng bị cơn đau tim

– Hoàng thượng, mau mau gọi thái y, Mau Lên!- công công của hoàng thượng vội la lên

Phủ tướng quân

– Vất vả cho công công rồi, bây giờ ta sẽ đi tới hoàng cung thăm bệ hạ luôn, mời! -sau khi nghe xong thánh chỉ hủy hôn, tướng quân đã đi theo công công tới hoàng cung

Trong phòng Bảo Ngọc

– Cái gì? Ta không tin đâu, sao lại thế được, thật nhục nhã mà, huhuhu.- Bảo Ngọc nghe tin xong thì bị kích động, vừa khóc vừa chạy đến chuồng ngựa cười ngựa chạy ra khỏi phủ

Tại 1 thảo nguyên, chàng- Mạc Trần Nam đang nằm ngủ trên bãi cỏ xanh thì chàng nghe tiếng ngựa đang phi tới, chàng biết đó ai, chàng bỗng hé mắt rồi nhắm mắt lại thân nhiên ngủ tiếp

– Đây, Mạc Trần Nam, chàng không phải là con người mà, sao chàng có thể đối xử với thiếp như thế chứ, huhuhu, như thế thì khác nào chàng lấy dao đâm vào tim thiếp chứ!- Bảo Ngọc vừa nói vừa bước xuống ngựa bỗng cô khụy xuống rồi đập vào ngực mình mấy cái

– Im lặng

– Chàng....! Nàng tức giận , không thể nói gì ngoài việc ôm mặt mà khóc

Trần Nam ngồi dậy định bước mấy bước tới chỗ của Bảo Ngọc thì trên trời tối sầm lại, khoảng 15 phút sau, thì mới sáng , lúc này Bảo Ngọc mới la lên “AAAAAAAAAAAA” một tiếng vì chàngbiến mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con Mau Gọi Ta Là Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 4: Cuộc gặp gỡ bất ngờ, nàng là ai?

Chàng đang định tiến đến tiểu Ngọc thì bỗng nhiên bị một luồng sáng hút vào, chàng đang ngỡ ngàng thì “phịch” chàng đã đến một nơi xa lạ, 1 cái cục sắt đang chạy, những người đang di chuyển bằng những bộ đồ à mà không toàn là nội y không chỉnh tề gì cả. bỗng nhiên một chiếc xe đang tiến về phía chàng nhưng chàng lại đứng uy nghiêm đó, thăm nghĩ chàng là thái tử của một nước xem xem cục sắt đó có dám động vào chàng không, 2 bên đang thách thức nhau vì bác tài xế cũng là dân giang hồ, muốn xem tên điên kia còn muốn đứng đó bao lâu

Nàng đang đẩy hàng về cửa hàng thì thấy 1 tên điên đang đứng giữa đường, nàng nghĩ “ chắc kinh tế đang xuống nên nhiều người nghỉ quán, tội nghiệp, mình không nên quan tâm” rồi đẩy hàng chậm chậm. 2 bên đang kịch liệt hết sức, một con hổ và 1 con gấu đang đối đầu nhau, 15 mét, 10 rồi 5 mét, chàng chợt nhắm mắt lại “bịch”, nàng không thể thấy chết mà không cứu nên nàng đã đẩy 1 tên điên ra khỏi hổ tử thần, coi như nàng tích đức. khi nàng ôm chàng đẩy ra ngoài thì chàng có chút bối rối, lần đầu tiên có người ôm chàng như thế, ngay cả mẹ chàng cũng không chặt đến vậy, có chút sững người nhưng chàng không cảm ơn, cứu chàng là nghĩa vụ, nghĩa vụ, nghĩa vụ.

Nàng “hừ” 1 tiếng, rồi quay lại cái xe đẩy hàng, nhưng chiếc xe đẩy bị mất rồi, nàng run lên từng đợt 1, sắp tới ngày trả tiền phòng rồi, oh no, nàng nhìn sang chàng bằng đôi mắt viên đạn, nắm lấy áo hắn, quát:

– Đồng bọn của ngươi phải không hả? mau trả lại cho ta đi nếu không ta sẽ đưa ngươi lên đồn cảnh sát đấy! nó như điên lên, nó không thể mất xe hàng được

– Mau bỏ đôi tay bẩn thỉu nhà ngươi ra! Chàng lạnh lùng đáp lại

– Cái gì, ngươi nói lại coi, bẩn thỉu, người xem lại người đi, rượu mời không uống muốn uống rượu phạt à.

15 phút sau, cả 2 đang ngồi ở đồn cảnh sát, sau 1 hồi giải thích, nàng tưởng chú cảnh sát sẽ tổng hấn vào nhà tạm giam và bắt hấn đền bù thiệt hại chứ, ai ngờ

– Đây Bảo Nghi, cô bị điên à, bạn của cô đã đẩy xe hàng vô rồi, sao cô tốn thời gian của tôi quá vậy.- tên cảnh sát kia nhăn nhó nói với nàng

– Sao, sao anh biết được bạn tôi đẩy vô cửa hàng, chẳng nhẽ anh là đồng bọn với hắn.- nó giả đầu nghi ngờ tên cảnh sát

– NÀY, tôi là người yêu của bạn cô đấy, tui đã khách sáo với cô lắm rồi đó! Anh cảnh sát điên máu quát lớn làm chàng giật mình nhưng không nói gì.- bạn cô gọi cho tôi nói cô đi đâu mất tiêu, cô đã đẩy hàng vô rồi !.

– Hà?- nàng nhìn sang chàng, mắt dán ra, hai tay nắm lấy tay hắn cầu xin dừng đội. sau đó định quay về thì bị chàng ngăn lại, hỏi:

– Nàng là Bảo Nghi ư? Chàng dăm chiêu hỏi

– Sao anh biết?- nàng sững người

– Nhưng ta nhớ Bảo Nghi đã chết rồi mà, chẳng nhẽ nàng sống lại- chàng chợt nghĩ ra điều gì đó, hỏi tiếp- nàng cho ta biết năm nay là năm mấy?

– Năm 2015, quý ngài, anh hỏi chi vậy, anh là thầy bói ư?

“ta đang ở năm 1650, nhưng đây là 2015, vậy nàng là ai, sao lại ở thế giới này, cố hoàng hậu của ta”

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con Mau Gọi Ta Là Hoàng Thượng* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Nàng phải có trách nhiệm với ta, nếu không”chém”!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Nàng vội cầm túi đi ra khỏi cửa, chạy nhanh đến cửa hàng, nhưng vừa chạy nàng có cái cảm giác có ai đi phía sau mình, nàng nghĩ bay giờ là tháng 10 rồi, đầu phải tháng 7, nàng vừa nghĩ đã cảm thấy sợ hãi liền nhắm mắt lại từ từ quay về phía sau rồi hé hé mắt, điều nàng thấy là chàng, đang thờ ơ lạnh lùng chạy theo nàng, nàng không hiểu vì sao chàng lại dduir theo, vội lục soát túi xem có để quên gì không, nhưng nàng chẳng để quên gì cả, nàng hỏi :

- Đi theo tôi làm gì, anh về nhà anh đi!

Đó là điều chàng đang thắc mắc, liền hỏi nàng ngay

- Hoàng cung đi hướng nào? Mau chỉ cho ta, ta đag vội về!

“ người gì mà như trẻ nhỏ 1 tuổi vậy, già gần ấy tuổi mà không biết, chắc vượn thú gì trên rừng đi lạc, kệ chỉ sai đường cho chết mi luôn” nó vừa nghĩ vừa tùm tùm cười

- Mau trả lời ta đi! Chàng có vẻ hơi giận , nhăn mặt nói như muốn quát lên

- Được rồi, làm căng, anh đi về phía này, rồi sang trái đi đi miết là đến, ok

- O..o..k, là ngữ âm gì vậy , sao ta chưa từng nhìn qua trong sách. – chàng tò mò về cái từ ok, gãi đầu ngu ngơ

- Xăm quá, thôi thôi, anh đi mau giùm tôi đi, tôi cần phải đến cửa hàng nữa, tạm biệt.- nó xua tay vãi cái rồi chạy ngay, vừa chạy vừa nói thảm “ good luck”.

Chàng theo chỉ dẫn mà đi, đi miết chỉ thấy cây toàn cây, đã hàng tiếng đồng hồ, không kiểu không ai chăm sóc nước non, chàng ta bức lắm, bỗng trời sấm sét ầm ầm, chàng đơ ra, người co rúm lại, ngồi bệt xuống, cả người run lên, chàng sợ sấm sét .

Đứng ! chàng rất sợ, chàng là một đấng nam tử, đầu đội trời chân đạp đất được mọi người yêu quý nhưng í tai biết chàng rất sợ bầu trời khi mưa, vừa lạnh vừa cô đơn, vừa nghe những thứ tiếng rung rợn của đất trời. thu chân lại, chàng như một con thỏ bị con hổ là bầu kia dọa cho hoảng sợ, bây giờ chàng cần một người ở bên chàng, bỗng một đôi chân xuất hiện trước mắt chàng, nhìn lên chính là nàng, chàng như một đứa con lạc mẹ, và khi nhìn thấy, chàng ôm nàng thật chặt chặt, chặt đến nỗi làm nàng từ ngạc nhiên đến thờ không được, nàng cố đẩy ra nhưng không được, cứ thế cho đến khi mặt trời quay về chỗ của nó. Mưa tạnh hẳn, hẳn ỏi từ từ thả lỏng nàng ra, rồi quay đi chỗ khác, cúi mặt xuống nói:

- cảm ơn nàng nhiều lắm!

Nó nảy giờ như khúc gỗ, đơ ra, lần đầu tiên nàng bị một chàng trai trạc tuổi ôm, mà ôm thật lâu, làm nàng ngạc nhiên, người cứ lơ lơ, ấp ứng trả lời:

- à, à, không sao!

Chàng đã khá hơn, chạy đến nắm lấy tay nàng, keosnangf lại gần, buồn ra những lời lẽ mà ai nghe cũng như chết lặng:

- nàng phải có trách nhiệm chăm sóc ta, nếu không.....chém!!!!!!!!!!!!

Chương 5: có trách nhiệm với ta, nếu không”chém”!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Nàng vội cầm túi đi ra khỏi cửa, chạy nhanh đến cửa hàng, nhưng vừa chạy nàng có cái cảm giác có ai đi phía sau mình, nàng nghĩ bây giờ là tháng 10 rồi, đầu phải tháng 7, nàng vừa nghĩ đã cảm thấy sợ hãi liền nhắm mắt lại từ từ quay về phía sau rồi hé hé mắt, điều nàng thấy là chàng, đang thở mạnh vì chạy theo nàng, nàng không hiểu vì sao chàng lại dduoir theo, vội lục soát túi xem có để quên gì không, nhưng nàng chẳng để quên gì cả, nàng hỏi :

- Đi theo tôi làm gì, anh về nhà anh đi!

Đó là điều chàng đang thắc mắc, liền hỏi nàng ngay

- Hoàng cung đi hướng nào? Mau chỉ cho ta, ta đag vội về!

“ người gì mà như trẻ nhỏ 1 tuổi vậy, già gần ấy tuổi mà không biết, chắc vượn thú gì trên rừng đi lạc, kệ chỉ sai đường cho chết mi luôn” nó vừa nghĩ vừa tùm tùm cười

- Mau trả lời ta đi! Chàng có vẻ hơi giận , nhăn mặt nói như muốn quát lên

- Được rồi, làm căng, anh đi về phía này, rồi sang trái đi đi miết là đến, ok

- O..o..k, là ngữ âm gì vậy , sao ta chưa từng nhìn qua trong sách. – chàng tò mò về cái từ ok, gãi đầu ngu ngơ

- Xăm quá, thôi thôi, anh đi mau giùm tôi đi, tooi cần phải đến cửa hàng nữa, tạm biệt.- nó xua tay vãi cái rồi chạy ngay, vừa chạy vừa nói thảm “ good luck”.

Chàng theo chỉ dẫn mà đi, đi miết chỉ thấy cây toàn cây, đã hàng tiếng đồng hồ, không kiểu không ai chăm sóc nước non, chàng ta bức lắm, bỗng trời sấm sét ầm ầm, chàng đơ ra, người co rúm lại, ngồi bệt xuống, cả người run lên, chàng sợ sấm sét . đứng ! chàng rất sợ, chàng là một đấng nam tử, đầu đội trời chân đạp đất được mọi người yêu quý nhưng í tai biết chàng rất sợ bầu trời khi mưa, vừa lạnh vừa cô đơn, vừa nghe những thứ tiếng rung rợn của đất trời. thu chân lại, chàng như một con thỏ bị con hổ là bầu kia dọa cho hoảng sợ, bây giờ chàng cần một người ở bên chàng, bỗng một đôi chân xuất hiện trước mắt chàng, nhìn lên chính là nàng, chàng như một đứa con lạc mẹ, và khi nhìn thấy, chàng ôm nàng thật chặt chặt, chặt đến nỗi làm nàng từ ngạc nhiên đến thờ không được, nàng cố đẩy ra nhưng không được, cứ thế cho đến khi mặt trời quay về chỗ của nó. Mưa tạnh hẳn, hẳn ỏi từ từ thả lỏng nàng ra, rồi quay đi chỗ khác, cúi mặt xuống nói:

- cảm ơn nàng nhiều lắm!

nó nảy giờ như khúc gỗ, đơ ra, lần đầu tiên nàng bị một chàng trai trạc tuổi ôm, mà ôm thật lâu, làm nàng ngạc nhiên, người cứ lơ lơ, ấp ứng trả lời:

- à, à, không sao!

Chàng đã khá hơn, chạy đến nắm lấy tay nàng, keosnangf lại gần, buồn ra những lời lẽ mà ai nghe cũng như chết lặng:

- nàng phải có trách nhiệm chăm sóc ta, nếu không.....chém!!!!!!!!!!

Chương 5: có trách nhiệm với ta, nếu không”chém”!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Nàng vội cầm túi đi ra khỏi cửa, chạy nhanh đến cửa hàng, nhưng vừa chạy nàng có cái cảm giác có ai đi phía sau mình, nàng nghĩ bây giờ là tháng 10 rồi, đầu phải tháng 7, nàng vừa nghĩ đã cảm thấy sợ hãi liền nhắm mắt lại từ từ quay về phía sau rồi hé hé mắt, điều nàng thấy là chàng, đang thở mạnh vì chạy theo nàng, nàng không hiểu vì sao chàng lại dduoir theo, vội lục soát túi xem có để quên gì không, nhưng nàng chẳng để quên gì cả, nàng hỏi :

- Đi theo tôi làm gì, anh về nhà anh đi!

Đó là điều chàng đang thắc mắc, liền hỏi nàng ngay

- Hoàng cung đi hướng nào? Mau chỉ cho ta, ta đnag vội về!

“ người gì mà như trẻ nhỏ 1 tuổi vậy, già ngần ấy tuổi mà không biết, chắc vượn thú gì trên rừng đi lạc, kệ chỉ sai đường cho chết mi luôn” nó vừa nghĩ vừa tùm tùm cười

- Mau trả lời ta đi! Chàng có vẻ hơi giận , nhăn mặt nói như muốn quát lên

- Được rồi, làm căng, anh đi về phía này, rồi sang trái đi miết là đến, ok

- O..o..k, là ngữ âm gì vậy , sao ta chưa từng nhìn qua trong sách. – chàng tò mò về cái từ ok, gãi đầu ngu ngơ

- Xàm quá, thôi thôi, anh đi mau giùm tôi đi, tooi cần phải đến cửa hàng nữa, tạm biệt.- nó xua tay vài cái rồi chạy ngay, vừa chạy vừa nói thầm “ good luck”.

Chàng theo chỉ dẫn mà đi, đi miết chỉ thấy cây toàn cây, đã hàng tiếng đồng hồ, không kiểu không ai chăm sóc nước non, chàng ta bức lắm, bỗng trời sấm sét ầm ầm, chàng đơ ra, người co rúm lại, ngồi bệt xuống, cả người run lên, chàng sợ sấm sét . đúng ! chàng rất sợ, chàng là một đảng nam tử, đầu đội trời chân đạp đất được mọi người yêu quý nhưng í tai biết chàng rất sợ bầu trời khi mưa, vừa lạnh vừa cô đơn, vừa nghe những thứ tiếng rung rợn của đất trời. thu chân lại, chàng như một con thỏ bị con hổ là bầu kia dọa cho hoảng sợ, bây giờ chàng cần một người ở bên chàng, bỗng một đôi chân xuất hiện trước mắt chàng, nhìn lên chính là nàng, chàng như một đứa con lạc mẹ, và khi nhìn thấy, chàng ôm nàng thật chặt chặt, chặt đến nỗi làm nàng từ ngạc nhiên đến thở không được, nàng cố đẩy ra nhưng không được, cứ thế cho đến khi mặt trời quay về chỗ của nó. Mưa tạnh hẳn, hẳn ời từ từ thả lỏng nàng ra, rồi quay đi chỗ khác, cúi mặt xuống nói:

- cảm ơn nàng nhiều lắm!

nó nảy giờ như khúc gỗ, đơ ra, lần đầu tiên nàng bị một chàng trai trạc tuổi ôm, mà ôm thật lâu, làm nàng ngạc nhiên, người cứ lơ lơ, ấp ứng trả lời:

- à, à, không sao!

Chàng đã khá hơn, chạy đến nắm lấy tay nàng, keosnangf lại gần, buồn ra những lời lẽ mà ai nghe cũng như chết lặng:

- nàng phải có trách nhiệm chăm sóc ta, nếu không.....chém!!!!!!!!!!

Chương 5: có trách nhiệm với ta, nếu không”chém”!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Nàng vội cầm túi đi ra khỏi cửa, chạy nhanh đến cửa hàng, nhưng vừa chạy nàng có cái cảm giác có ai đi phía sau mình, nàng nghĩ bây giờ là tháng 10 rồi, đầu phải tháng 7, nàng vừa nghĩ đã cảm thấy sợ hãi liền nhắm mắt lại từ từ quay về phía sau rồi hé hé mắt, điều nàng thấy là chàng, đang thở mạnh vì chạy theo nàng, nàng không hiểu vì sao chàng lại dduoir theo, vội lục soát túi xem có để quên gì không, nhưng nàng chẳng để quên gì cả, nàng hỏi :

- Đi theo tôi làm gì, anh về nhà anh đi!

Đó là điều chàng đang thắc mắc, liền hỏi nàng ngay

- Hoàng cung đi hướng nào? Mau chỉ cho ta, ta đnag vội về!

“ người gì mà như trẻ nhỏ 1 tuổi vậy, già ngần ấy tuổi mà không biết, chắc vượn thú gì trên rừng đi lạc, kệ chỉ sai đường cho chết mi luôn” nó vừa nghĩ vừa tùm tùm cười

- Mau trả lời ta đi! Chàng có vẻ hơi giận , nhãn mặt nói như muốn quát lên
- Được rồi, làm căng, anh đi về phía này, rồi sang trái đi miết là đến, ok
- O..o..k, là ngữ âm gì vậy , sao ta chưa từng nhìn qua trong sách. – chàng tò mò về cái từ ok, gãi đầu ngu ngơ
- Xàm quá, thôi thôi, anh đi mau giùm tôi đi, tooi cần phải đến cửa hàng nữa, tạm biệt.- nó xua tay vài cái rồi chạy ngay, vừa chạy vừa nói thầm “ good luck”.

Chàng theo chỉ dẫn mà đi, đi miết chỉ thấy cây toàn cây, đã hàng tiếng đồng hồ, không kiểu không ai chăm sóc nước non, chàng ta bức lắm, bỗng trời sấm sét âm ầm, chàng đơ ra, người co rúm lại, ngời bệt xuống, cả người run lên, chàng sợ sấm sét . đúng ! chàng rất sợ, chàng là một đáng nam tử, đầu đội trời chân đạp đất được mọi người yêu quý nhưng í tai biết chàng rất sợ bầu trời khi mưa, vừa lạnh vừa cô đơn, vừa nghe những thứ tiếng rung rợn của đất trời. thu chân lại, chàng như một con thỏ bị con hổ là bầu kia dọa cho hoảng sợ, bây giờ chàng cần một người ở bên chàng, bỗng một đôi chân xuất hiện trước mắt chàng, nhìn lên chính là nàng, chàng như một đứa con lạc mẹ, và khi nhìn thấy, chàng ôm nàng thật chặt chặt, chặt đến nỗi làm nàng từ ngạc nhiên đến thờ không được, nàng cố đẩy ra nhưng không được, cứ thế cho đến khi mặt trời quay về chỗ của nó. Mưa tạnh hẳn, hân ới từ từ thả lỏng nàng ra, rồi quay đi chỗ khác, cúi mặt xuống nói:

- cảm ơn nàng nhiều lắm!

nó nãy giờ như khúc gỗ, đơ ra, lần đầu tiên nàng bị một chàng trai trạc tuổi ôm, mà ôm thật lâu, làm nàng ngạc nhiên, người cứ lơ lơ, ấp úng trả lời:

- à, à, không sao!

Chàng đã khá hơn, chạy đến nắm lấy tay nàng, kéo nàng lại gần, buông ra những lời lẽ mà ai nghe cũng như chết lặng:

- nàng phải có trách nhiệm chăm sóc ta, nếu không.chém!!!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con Mau Gọi Ta Là Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Tội tặc

1 người xa lạ, gặp nhau lần đầu, không quen biết, chưa từng gặp mặt, ăn mặc kì dị đến khó tin, đến với nàng 1 cách lạ lùng, độc đoán. Nàng là cô gái trạc đôi mươi nhưng cũng đủ mạnh mẽ để đối phó với chuyện này, nhưng sao trong tiềm thức nàng lại thấy chàng thật quen thuộc, dường như đã biết từ rất lâu rồi, thật mơ hồ, không ổn ! nàng đang trong tình trạng “ khó thờ”:

- không được , anh là cái thá gì mà tôi phải có trách nhiệm với anh, chỉ có pháp luật , maays chú cảnh sát mới được quyền quyết định tui bị xử tử hay không thôi, anh bị thần kinh à?

Chàng không nói nhìn nàng bằng ánh mắt hình viên đạn, trong đôi mắt chứa đầy vũ khí có thể giết người

- ôi trời, anh đang nhìn tôi bằng ánh mắt gì vậy trời, thôi nể tình mình cùng là con người với nhau, tôi sẽ đưa anh đến bệnh viện,- nói xong nàng nhanh nhẹn đón chiếc taxi, nhét chàng vào trong, đóng cửa lại và bảo bác tài xé chõ đến bệnh viện tâm thần giùm,

*bây giờ mình xin xưng hô bằng hân và nó , mong các bạn thông cảm^.^

Tội đó nằm trong nhà nhưng nó không thể nào yên được, nó sợ hãi như hân không bị thần kinh thiệt mà một số lí do khác như maats trí tạm thời , hay bị thất tình, v.v.v làm cho con người bị me muội, thậm chí là bị tai nạn chấn thương đầu cần có người chỉ đường về nhà giùm nữa chứ, xoay qua xoay lại cuối cùng nó chạy đến chỗ bệnh viện, nhưng sao không có ai được nhận vào sáng nay cả, chẳng nhẽ trên đường đi bị tai nạn gì chẳng, nghe nói tài xế bây giờ hít ma túy nhiều lắm có khi nào bán hân để lấy tiền không nhỉ, nó mệt mỏi với bao suy nghĩ , nó cứ nghĩ mãi rằng chẳng nhẽ nó là kẻ gián tiếp giết hân ư, nó sẽ bị chú cảnh sát bắt đi, v.v.v Nó tự trách mình tự nhiên lại hành xử ngu xuẩn như hồi sáng chứ, đang đi lang thang thì bỗng nhiên nó thấy hân ở trước mặt, coi bộ hân khuôn mặt hân cũng rất mệt mỏi , thấy nó, hân như 1 con thú dữ gặp được 1 miếng mồi béo bở, ra sức quát nạt

- à tiện nhân kia, sao lại bỏ ta một mình vậy chứ, ta đã nói nhà ngươi phải chịu trách nhiệm với ta rồi mà!

Không nói gì, Nó như một con thỏ trắng cô đơn gặp được bạn, chạy tới ôm hân, tỏ vẻ ngần ngại, có hơi bồng bột nhưng nó không thể làm khác được nữa, cảm xúc của nó đang chiếm lấy cả thân xác yếu ớt này

.....2 năm trước

- anh à, chúng mình đi chơi xa đi. Em thích đi bằng oto cơ, chứ không thích đi bằng xe máy đâu?

- nhưng anh không biết đi xe oto, anh chưa từng học!

- Ôi trời, anh làm tội giết mình đây

Hoàn cảnh hiện tại: hân co rúm dưới sàn, còn nó thì ngủ “o to ọt” trên giường

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con Mau Gọi Ta Là Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Nữ phụ xuất hiện, mối nguy hiểm ngầm

Sáng hôm sau, nó dẫn hân đến chỗ làm việc của nó hiện tại, cúi đầu chào lễ bà chủ, giới thiệu rằng hân chính là em họ của mình, sau vài phút năn nỉ hân cũng được làm 1 công việc vô cùng quan trọng trong quán đó là.....bồi bàn.

trong nhà bếp bận rộn

- Này, bồi bàn gì đó, đem tới bàn vip số 2 nha! Ông đầu bếp thờ phào nhẹ nhõm với món ăn đặc biệt chuẩn bị riêng cho khách hàng khó tính

- Gọi ta ư?hân chỉ tay về phía mình, người hơi co rúm

- Chẳng lẽ ta gọi ma à, nhanh lên, khách đợi lâu rồi đó

- Nhưng “bàn 2” là gì, người có thể giải thích thêm không? Hân căng mắt nhìn ông đầu bếp hỏi đầu, râu quai nón

- Ôi trời, cái thằng ĐÀN NÀY!!! Ông ta la lớn lên làm cả cái bếp nín thở

Hân hơi hoảng sợ, nhưng đương thời là 1 thái tử sắp đăng ngôi, sao hân lại phải nhúng nhường được chứ, 2 người nhìn nhau, ánh mắt như có tia lửa, cuối cùng người chịu thua là đầu hói, hân đành bê đĩa thức ăn đi trước ánh mắt nhìn hân ý nói đi theo ta

Trong cái nhà hàng này là hạng trung, không đẹp bằng nhà hàng cao cấp kia tuy nhiên vẫn sang trọng không kém. Bên trong 1 căn phòng vip, 1 nữ nhân ngồi giữa 1 bàn tiệc đầy rẫy món ăn làm hân tưởng nhớ đến mấy phi tần bị thất sủng 1 mình trong căn phòng lẻ loi, cô đơn. Hân bị bắt buộc cúi khom người, nâng ta nhìn hân vẻ khó chịu rồi nhìn tên đầu hói, nói giọng chê trách:

- Ông nấu cho chó ăn à, món ông nấu chỉ có thể là thứ bỏ đi thôi, mà cũng đúng, ông cũng chỉ là đồ phế vật thôi.

Ông ta vẫn đứng yên đó, mặt cúi gằm như là không có chuyện gì cả. hình như đây là việc hết sức quen thuộc với ông

- Ông bị điên à, ông không nghe thấy lời tôi nói sao, mau dọn những thứ trên bàn này đi, tôi nề mặt mẹ tôi mới đến ăn chỗ ông, ông thật là nhiều chuyện mà, đã cuốn gói ra khỏi nhà rồi thì chết quách luôn đi, sao lại để tôi thấy ông chứ. ả ta tuôn ra từng lời nói không tôn trọng người khác, còn cười khể, môi son màu tím trông thật u ám

- Cô chủ à, hôm nay cô chủ không vui ư? Ông tá khể nén giọng, trả lời 1 cách tế nhị nhất có thể

- Thôi thôi ông ngoài đi, để chàng trai kia lại, hôm nay ta muốn có 1 niềm vui tao nhã, ông không cần ta chứ.hahahahahaha

Ông ta chậm rãi bước ra, khể vờ vai hân. hân không biết gì, ngơ ngơ 1 lúc rồi cũng chậm rãi bước ra, vừa định cửa thì ả ta nói to,

- Người đang bỏ qua 1 miếng mỡ béo bỏ đấy, chàng trai trẻ.- ả từ từ tháo từng hạt nút 1 trên áo, lộ ra khe rãnh sâu, bước chậm rãi đến chỗ hân

Hân quay sang thấy vậy, nhìn chăm chăm vào ả, vẻ chán nản. (đương thời là 1 hoàng tử, hân đã ném qua biết bao nhiêu hoa thơm rồi)

- Cô còn non lắm, chưa hoàn mỹ đâu

- Người dám nói với ta như thế hả, người người có biết ta là ai không hả??

Trần Nam vẫn đi tiếp, bước chân chậm rãi, nhưng không biết sao đằng sau lại nghe 1 tiếng vang nhỏ, giống như là những hạt ngọc đang rơi trên sàn vậy, nhưng thật không ngờ ả ta đã nằm trên sàn bất động. Trần Nam vội khéo léo đến chỗ ả, hân đã tử học về y thuật, hân biết sơ sơ về sơ cứu, rất may tìm ảng đã trở lại bình thường nhưng vẫn nằm im trên sàn, ông đầu hói vội bật tung cửa ra, vẻ hoảng hốt nhìn hân, hân lạnh lùng và đáp trả bằng ánh mắt yên tâm

Trong bệnh viện

- Ôi con tôi, sao lại thành ra thế này, cảm ơn anh cảm ơn anh đã cứu con tôi,huhu.1 vị phu nhân ăn mặc sang trọng đang khóc lóc cảm ơn

hắn vẫn bình tĩnh, và đáp

- Đừng lo, hài nhi của bà sẽ ổn

- Chúng tôi sẽ trả ơn anh đúng nghĩa, anh yên tâm. 1 ông già đeo kính ăn mặc giống với 1 quản gia hơi cúi người trước hắn

Hắn không nói gì chỉ im lặng ngay lúc đó nó xuất hiện, mặt nó tối sầm;

- Này anh kia, có phải anh lại gây chuyện nữa không, sao anh chẳng để cho tôi bình yên 1 giây phút nào vậy hả, chẳng lẽ anh là thần xui xẻo hay sao vậy

- Này cô ơi. ...-ông quản gia khẽ động vào vai nó

Nó vội quay sang cúi đầu hối lỗi;

- Dạ cho cháu xin lỗi, cháu sẽ đền bù thiệt hại- vội lấy quyển sổ nhỏ-bác nói lại tiền viện phí đi ạ

- Cô có hiểu nhầm rồi, chúng tôi phải là người xin lỗi chứ, chính bạn trai cô là người giúp chúng tôi mới đúng, nhờ có anh ấy mà cô chủ nhà tôi mới được chuyển đến bệnh viện nhanh chóng, mà hình như bạn trai cô giỏi chữa bệnh lắm nhì, à mà thôi, chúng tôi cảm ơn rất nhiều, chúng tôi sẽ trả ơn các vị sau xin cho địa chỉ ạ

- ủa.....là là anh ấy không gây chuyện hả ?

- ừ.ông quản gia khẽ cười

nó liền kéo sát hắn xuống khẽ nói”sao anh không nói sớm”

- cô xem cái miệng của cô đi.hắn chậm rãi nói

lát sau, 2 người cúi đầu chào tạm biệt, hắn thấy ông đầu bếp tựa vào chiếc ghế khá xa chỗ phu nhân kia đó, lạ thay rằng ông ta không xuất hiện lúc người của cô ta tới kia tới.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con Mau Gọi Ta Là Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

1 tháng sau

Sau vụ tai nạn lần trước, ngôi nhà bé nhỏ của nó khan trang hẳn lên, hắn cũng đã biết ít nhiều về thế giới hiện tại, đặc biệt rằng hắn được làm trợ lý tài vụ trong 1 công ti nhỏ(do hắn là ân nhân cứu mạng nên mới được vào ấy chứ), mới đầu hắn còn vụng về với cái máy in, máy tính nhưng do được sự chỉ dẫn của nó, hắn đã bieets rành rọt , bởi hắn sắp là vua của 1 nước mà cả 2 cũng nổi khoảng cách lại gần hơn, kể 1 số chuyện nhỏ của nhau nhưng vẫn còn kiêng dè lắm, trừ cái đêm họ uống rượu rồi ngủ chung giường(đừng có nghĩ bậy bạ nha), nói sao ta, phải kể lại cho mọi người biết nhĩ^^

Tối hôm nọ, hắn thì lu bu với cái máy tính trong quán net, còn nó thì len face chat chit, bởi là công nghệ mới nên hắn chả biết bấm sao để thoát khỏi cái trình duyệt vớ vẩn kia, hắn định hỏi nó nhưng nghĩ đến cái mặt trề môi, mắt xụ đi, mũi hinh lên rõ to là làm hắn phát điên, hắn cứ nhích chuột lên nhích chuột xuống nhưng không được, là một người rất ít kiên nhẫn hắn xoay ghế bỏ đi một hồi làm nó cũng giật mình vội theo sau, trên đường về thấy hắn cứ im lặng, tay dặt sau lưng bước đi như ông cụ non không nói lời nào cả, trời đột nhiên đổ mưa thật to, nó cũng chẳng mang theo dù, cả hai cùng trú tại một quán nhậu gần đó, mới đầu ai cũng dè chừng, chỉ kêu vài món vặt , định mưa sẽ tạnh ngay, nào đâu ông trời cố ý se duyên hay sao mà trời mưa to như trút nước, sấm sét ầm trời, hơi lạnh lan tỏa khắp người, cả hai đành kêu 2 chai rượu uống cho ấm, nào đâu 2 chai rồi 3 chai rồi 7,8 chai, say mất tiêu rồi, cả hai mới đầu thì cười vui, sau thì than khóc ầm quán nhậu:

- này Trần Khải Nguyên, anh đồ đồ vô lương tâm, sao anh dám bỏ tôi hả, anh là đồ đầu trá, huhuhu, anh có biết rằng tôi đau lắm không, anh có biết cảm giác đó không hả? nó vừa chỉ mặt hắn vừa la hét

- này Bảo Ngọc cô đừng mơ lợi dụng tôi để thống trị đất nước này nhé, cô hãy xem lại cô đi, chỉ bản 1 con tiện tì mà thôi.-hắn cũng nói lảm nhảm

- sao anh dám nói tôi là tiện tì hả, cái thằng đàn này, áááááááááááá.-nó nhào vào hắn mà đánh toi đánh bởi

sáng hôm sau, nghe mọi người nói rằng bác bảo vệ đã đưa 2 người về, rồi cho 2 người ngủ chung phòng, may mà bác ấy là họ hàng xa xôi của nó nên cũng may. Nhưng chẳng ai biết tối hôm qua 2 người đã làm gì trên giường, chỉ có con milô của nó mới biết thôi

ngoại truyện

- alo alo, anh mĩlo cho chúng em phòng vấn anh chút nhẽ, mong anh đừng phiền

- nói nhanh lên tời bạn lăm đấy.- con mĩlo đeo kính, phách đất trên ghé sofa 1 cách sang chảnh

- anh có thể cho chúng tời biết tời hôm qua đã xảy ra chuyện gì không???

- Tời không phải là chó nhiều chuyện nên tui chỉ nói ngắn gọn như thế này :

!%\$^&^&*%&*^%#S@#^&*!@#S%**&^&%\$#FGHVFD%R^&*%Y*(**^%\$#%/%^&*%&*^%\$#\$%/%^&&*(**&^%\$S&***
(&&^%\$#@#S%/%^&*%&%\$##\$%^&*^%\$##\$%^&*... 3 tiếng sau :- tời chỉ nói có 1 phần thôi à mak.....ủa ddaau mắt hết phóng viên rồi

Nội truyền

- Ánh sáng nhẹ nhàng xuyên qua tấm rèm nhỏ nhấn làm cho mắt hần hơi chói vợi mở mắt tỉnh dậy nhưng đầu hần đau quá lắc đầu mạnh vài cái thì chợt thấy nó nằm chung giường với mình, mới đầu hần định kêu nó tỉnh dậy và quát mắng nhưng hần đã không làm vậy vì nó giống cổ thái tử phi của hần quá, hần nhẹ nhàng vuốt má của nó rồi lại tóc bỗng nhiên hần có ý định hôn nó quá, hần không kiềm được mihf vợi cúi người xuống, từ từ chút một môi hần ôm lấy môi nó , hần chĩr định hôn nhẹ thôi nhưng đối với hiện tại thì hần đã quá mê mệ nộ hôn này rồi, sâu dần hần chiến trợn miệng của nó, vị ngọt của đôi môi này làm hần mù quáng cứ nghĩ nó là cổ thái tử phi, hần dang rộng đôi tay ra ôm lấy eo nó, bị kéo dậy bất ngờ nó mê man thấy ai đó hôn mình , nó nhìn hần nhưng lại thấy người đang hôn mình là Khải Nguyên, nước mắt nó bỗng trào ra, vợi đáp trả nộ hôn đó, được đáp trả mãnh liệt làm cho hần uqas bất ngờ hần vợi đẩy nó ra , cùng lúc đó nó đã tỉnh hần .

.....-im lặng

- Ta thật sự xin lỗi ta không nên làm vậy .- hần nhìn nó giọng ăn năn nhưng cũng không thiếu chút cứng rắn

nó đỏ cả cái mặt nhưng vẫn thì thảo nhỏ nhẹ:

- Tời cũng không nên làm vậy. rồi nó từ từ đi ra khỏi phòng bỗng hần nắm tay nó lại , nói lảm bảm' có phải nàng đưa ta đến thế giới này để nàng và ta cùng nhau sống hạnh phúc không'

- Anh đang làm j vậy, thả tay tời ra, đau đấy.nó cố gắng đẩy tay hần ra nhưng vô ích

Em đang thử thách tình yêu của ta đúng không, ta yêu nàng bảo nghi- cổ thái tử phi của ta

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con Mau Gọi Ta Là Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.